

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Bundesverwaltungsgericht wydanego dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawie Franz Marhold przeciwko Landowi Baden-Württemberg

(Sprawa C-178/04)

(2004/C 156/11)

Dnia 15 kwietnia 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Bundesverwaltungsgericht wydanego dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawie Franz Marhold przeciwko Landowi Baden-Württemberg.

Bundesverwaltungsgericht zwrócił się do Trybunału z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 39 WE pozwala na wyłączenie stosowania regulacji § 3 ust. 5 nr 1 Gesetz über die Gewährung einer jährlichen Sonderzuwendung (ustawa w sprawie przyznania rocznej premii specjalnej) (Sonderzuwendungsgesetz), zgodnie z którą osoba ustępująca przed dniem 31 marca ma prawo do zachowania premii, wyłącznie w przypadku, gdy nowy stosunek pracy jest według prawa niemieckiego stosunkiem pracy w sektorze publicznym, w odniesieniu do obywatela Unii Europejskiej, który jako profesor na niemieckim uniwersytecie pozostawał we właściwym dla sektora publicznego stosunku pracy z niemieckim landem i z tego tytułu otrzymywał premię specjalną na podstawie Sonderzuwendungsgesetz, lecz który opuścił to stanowisko przed dniem 31 marca roku następnego, odpowiadając na ofertę uniwersytetu innego Państwa Członkowskiego i tym samym wstępując w stosunek pracy z tym innym Państwem Członkowskim?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Tribunale di Genova wydanego dnia 15 marca 2004 r. w sprawie Andrea Vassallo przeciwko Azienda Ospedaliera Ospedale San Martino di Genova e Cliniche Universitarie Convenzionate („Aziende”)

(Sprawa C-180/04)

(2004/C 156/12)

Dnia 16 kwietnia 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Genova wydanego dnia 15 marca 2004 r. w sprawie przed tym sądem w sprawie Andrea Vassallo przeciwko Azienda Ospedaliera Ospedale San Martino di Genova e Cliniche Universitarie Convenzionate („Aziende”).

Tribunale di Genova zwrócił się do Trybunału z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Dyrektywę Rady (WE) 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. (art. 1 oraz klauzule 1 b) i 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego pomiędzy UNICE, CEEP i ETUC, usankcjonowanego przez tę dyrektywę) należy rozumieć w tym sensie, mając na względzie zasady niedyskryminacji oraz skuteczności, jak również środki przedsięwzięte przez Republikę Włoską w zakresie

stosunku pracy łączącego pracownika z pracodawcą w sektorze niepublicznym, że sprzeciwia się ona krajowej regulacji, takiej jak art. 36 dekretu z mocą ustawy nr 165 z dnia 30 marca 2001 r., która nie określa „przy spełnieniu jakich warunków, umowy lub stosunki pracy na czas określony uważa się za zawarte na czas nieokreślony”, wykluczając tym samym w sposób radykalny i całkowity, że nadużycie tej formy umowy i stosunku prowadzi do ustanowienia stosunku pracy na czas nieokreślony?

2. Czy – w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie – Dyrektywę Rady (WE) 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. (a w szczególności jej klauzulę 5), jak również mające zastosowanie odpowiednie zasady prawa wspólnotowego, biorąc pod uwagę upłynięcie terminu do transpozycji dyrektywy, można rozumieć jako przyznające – również w świetle dekretu z mocą ustawy 368/2001, a zwłaszcza jego art. 5, który przewiduje jako normalną konsekwencję nadużycia umowy na czas określony lub stosunku pracy na czas określony przekształcenie stosunku pracy w stosunek na czas nieokreślony – osobom indywidualnym bezpośrednio i natychmiast wymagalne według właściwych dla danego stanu faktycznego norm prawa krajowego, roszczenie o uznanie stosunku pracy na czas nieokreślony?
3. Czy – w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie oraz odpowiedzi przeczącej na drugie – Dyrektywa Rady (WE) 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. (a w szczególności jej klauzula 5), jak również mające zastosowanie odpowiednie zasady prawa wspólnotowego, biorąc pod uwagę upłynięcie terminu do transpozycji dyrektywy, można rozumieć jako przyznające osobom indywidualnym prawo do naprawienia szkody poniesionej na skutek nieprzyjęcia przez Republikę Włoską odpowiednich środków mających na celu zapobieżenie nadużywaniu umów o pracę i/lub stosunków pracy w sektorze publicznym?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Korkein hallinto-oikeus, wydanego dnia 16 kwietnia 2004 r. w sprawie Miasta Uusikaupunki.

(Sprawa C-184/04)

(2004/C 156/13)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Korkein hallinto-oikeus, wydanego dnia 16 kwietnia 2004 r. w sprawie Miasta Uusikaupunki, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 19 kwietnia 2004 r.

Korkein hallinto-oikeus zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 20 dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ powinien być interpretowany w ten sposób, że, z zastrzeżeniem przepisów jego ust. 5, korekta odliczeń, o której mowa w tym artykule, jest obowiązkiem Państwa Członkowskiego w zakresie dóbr inwestycyjnych?

- 2) Czy art. 20 dyrektywy Rady 77/388/EWG powinien być interpretowany w ten sposób, że korekta odliczeń, o której mowa w tym artykule, jest stosowana również w sytuacji, gdy dobro inwestycyjne, w tym przypadku nieruchomości, pierwotnie było przeznaczone na działalność zwolnioną od podatku, gdzie odliczenia były od początku całkowicie wyłączone, i dopiero później, w trakcie okresu korekty, dobro to zostało wykorzystane na cele objęte VAT?
- 3) Czy art. 13 C zdanie drugie dyrektywy może być interpretowany w ten sposób, że prawo do odliczenia w przypadkach nabycia związanych z nieruchomościami może być ograniczone przez prawo Państwa Członkowskiego w taki sposób, jak to przewiduje fińska ustawa o VAT, to jest tak, że dochodzi do całkowitego wyłączenia prawa do odliczeń w przypadkach takich jak w niniejszej sprawie?
- 4) Czy art. 17 ust. 6 zdanie drugie dyrektywy może być interpretowany w ten sposób, że prawo do odliczenia w przypadkach nabycia związanych z nieruchomościami może być ograniczone przez prawo Państwa Członkowskiego o VAT w taki sposób, jak to przewiduje fińska ustawa o VAT, to jest tak, że dochodzi do całkowitego wyłączenia prawa do odliczeń w przypadkach takich jak w niniejszej sprawie?

(¹) Szósta Dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 376, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku wydziału administracyjnego Conseil d'Etat (Belgia), wydanego dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie P. Housieaux przeciwko Délégués du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale popieranych przez Société de développement régional de Bruxelles (S.D.R.B.), S.A. Batipont Immobilier (B.P.I.) i SA Immomills L. de Waele Development (I.L.D.W.D.)

(Sprawa C-186/04)

(2004/C 156/14)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku wydziału administracyjnego Conseil d'Etat (Belgia), wydanego dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie P. Housieaux przeciwko Délégués du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale popieranych przez Société de développement régional de Bruxelles (S.D.R.B.), S.A. Batipont Immobilier (B.P.I.) i SA Immomills L. de Waele Development (I.L.D.W.D.).

Wydział administracyjny Conseil d'Etat (Belgia) zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy termin dwóch miesięcy przewidziany w art. 3 ust. 4 dyrektywy Rady 90/313/EWG z dnia 7 czerwca 1990 r. w sprawie swobody dostępu do informacji o środowisku (¹) jest terminem instrukcyjnym do znaczy jedynie terminem orientacyjnym dla władz, do których jest zaadresowany wniosek

o udzielenie informacji, czy też terminem ustawowym, którego przestrzeganie należy do obowiązku tych władz?

2. W sytuacji, kiedy ten termin dwóch miesięcy jest terminem ustawowym, i kiedy z upływem tego terminu, władze, do których był zaadresowany wniosek o udzielenie informacji, nie podjęły żadnej decyzji, co to jest za „decyzja”, do której odnosi się art. 4 in fine powyżej cytowanej dyrektywy, a której rozpatrzenia można się domagać na drodze prawnej lub administracyjnej „zgodnie z obowiązującym w danym państwie systemem prawnym”?
3. Czy art. 3 ust. 4 i art. 4 powyżej cytowanej dyrektywy zabraniają, aby „obowiązujący w danym państwie system prawny” interpretował milczenie ze strony władz, do których zwrócono się z wnioskiem o udzielenie informacji – milczenie utrzymywane przez okres dwóch miesięcy, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy – jako dorozumianą decyzję odmowną, decyzję, która nie jest zatem uzasadniona, ale która może stać się przedmiotem rozpatrzenia na drodze prawnej lub administracyjnej, o której mowa w art. 4?
4. W sytuacji, kiedy termin dwóch miesięcy, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy jest terminem instrukcyjnym, czy art. 3 ust. 4 i art. 4 dyrektywy sprzeciwiają się temu, aby „obowiązujący w danym państwie system prawny” przewidywał, że osoba ubiegająca się o informację, może wezwać władze do udzielenia odpowiedzi na jej wniosek o udzielenie informacji w określonym terminie, w przypadku uchybienia którego trwałe milczenie ze strony władz będzie poczytywane za dorozumianą decyzję odmawiającą udzielenia informacji, która następnie może stać się przedmiotem rozpatrzenia na drodze prawnej lub administracyjnej?

(¹) Dz.U. L 158, z 23.06.1990, str. 56.

Odwołanie wniesione w dniu 23 kwietnia 2004 r. przez Grahama Frencha, Johna Neigera i Michaela Leightona od postanowienia piątej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 20 lutego 2004 r. w sprawie T-319/03 pomiędzy Grahamem Frenchem, Johnem Stevenem Neigerem, Michealem Leightonem, Johnem Frederickiem Richardem Pascoe, Richardem Micklethwaitem i Ruth Margaret Micklethwait przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich.

(sprawa C-190/04 P)

(2004/C 156/15)

Odwołanie od postanowienia piątej izby Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 lutego 2004 r. w sprawie T-319/03 pomiędzy Grahamem Frenchem, Johnem Stevenem Neigerem, Michealem Leightonem, Johnem Frederickiem Richardem Pascoe, Richardem Micklethwaitem i Ruth Margaret Micklethwaitem przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich zostało wniesione do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w dniu 23 kwietnia 2004 r. przez Grahama Frencha, Johna Neigera i Michaela Leightona, reprezentowanych przez J. S. Barnetta, Solicitor-Advocate.